

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Op! op! at møde

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Op! op! at møde", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 368. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid140800/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953*

En Paaske-Psalme.

Nr. 263.

Mel. Paa Gud allene.

O! op! at møde
 Din Goel, JEsu braud!
 Som for dig døde,
 Og gik fra døden ud,
 Som ey blev borte,
 Den stund hand var forkast,
 Som bandt den sorte,
 Den tiid hand selv var fast,
 Som freden giorte,
 Den gang hans hierte brast.

2. O! hvilken qvale
 Hans siel og legem bandt,
 Før hand sin dvale
 I gravens hvile fandt,
 Hand gik i borgen
 For os, vor beste ven,
 Sank som i sorgen
 Og døden gandske hen,
 Paa pauske-morgen
 Da fik vi ham igien.

3. O! at min glæde,
 Jeg løber dig imod,
 Din grav at væde
 Med glæde-taarers flod.
 O tusind gange
 Velkommen fra min straf,

Nr. 263, 12-7. 3, 5: tusind| tusend 173.

Nr. 263. Orijsnøl. 1, 2: *Goel* hebr., forløser, bedrør. — 1, 5-6: Han forsvandt ikke i døden, da mennesker havde forkastet ham. — 1, 7: *den sorte* djævelen, jfr. nr. 82, 7, 2. — 1, 8: *fast* naglet fast til koret. — 1, 9: *freden giorte* stiftede fred mellem Gud og mennesker, Es. 53, 5; Rom. 5, 1, jfr. Ef. 2, 14-17. — 2, 1: *qvale* ældre slædeform af kval. — 2, 7: *som* ligesom, så at sige. — 3, 1: *at min glæde* Jesus. — 3, 6: *fra min straf* fra at have lidt straffen for mig.

Fra dine mange
Og svare piners hat,
Fra din den frange
Og mørke død og grav!

519

4. Vor nat er svunden
For maudens lyse dag,
Og vi har vunden
Med ære al vor sag,
Gid ingen vanke
I sorgens mørke meer,
Derpaa at anke,
Hvad os i verden skeer,
Da vi de blanke
Guds himle aabne seer.

5. Vil satan fnyse
Mod det, som synes svagt,
Lad dig ey kyse,
Hand har slet ingen magt,
Lad ham kun larme,
Din JEsus er din trøst,
Kast dine arme
Om den opstandnes bryst,
Sig at forbarne
Er ham den største lyst.

6. Sank hand til grunde
For os i dødens aae,
Mon hand da kunde
Af sine haanden slaae?
Ney, hand vil være
Vor skiold mod satans list,
Hand vil os bære,
Naar vi vor kraft har mist,

4, 7-8: så han klager over, hvad der sker os af modgang i verden. — 4, 9: blanke; lysc. — 5, 2: det, som synes svagt] dem, som synes svage. — 5, 5: larme] rase. — 6, 1: til grunde] til bunds.

Og os erklære
For sine her og hist.

7. Saa er mig døden
Og livet begge kier,
Er det fornøden
At leve lidet her,
I JESU naade
Mit levnet skal bestaae,
Den levemaade
Er sød at tænke paa,
Saa kand jeg haade
I sorg og glæde gaee.

8. Men skal jeg træde
Til gravens mørke port,
Ja ret med glæde
Den gang skal blive giort,
Med brude-mine
Jeg hilsse vil min død,
Har JESUS sine
Dog hende giort saa sød;
Trods dødsens pine!
Jeg døer i JESU skiød.

9. Kom, søde lye!
I gravens stille borg,
Dig kand jeg eye
Foruden synd og sorg;
Trods dine pile,
Du hele mørkheds trop!
Der kand jeg hvile
Min arme ømme krop,
Der kand jeg smile,
Naar jeg igien skal op.

520

8, 9: *dødsens] dødens 167.*

7, 5-6: Jesu naade skal være mit livs indhold. -- 7, 10: *gaee] vel = hentes.* --
8, 7-8: *har JESUS ... dag] Jesus har dag.* -- 8, 8: *hende] døden.* -- 8, 8 og 9, 5:
trods] lige meget med. -- 9, 2: *borg] tilflugtssted.* -- 9, 6: *mørkheds trop] djævelen*
og hans engle, Ef, 6, 12. -- 9, 10: *naar jeg igjen skal op] på den yderste dag.*

Om Guds Venlighed og Kierlighed i Christo.

Nr. 264.

Mel. Den vey gaaer viat til hümmerige etc.
Den siel, som Gud i sandhed kiender,
 Og finder smag i livsens ord,
 Som sig med lyst fra verden vender,
 Og med sit sind i himlen hoer,
 Den kand sig ret i Gud fornøye,
 Og verden er ham derimod
 Som røgen for det svage øye,
 For ham er Gud allene god.

2. Guds væsen hand med lyst betragter,
 Som englerne i fryd beseer,
 Gud for sin eneste hand agter,
 Hand kand og vil ey have meer,
 Forsmaaer det mindste med det største
 Af det, som kjødet have vil,
 Gud er den sidste og den første,
 Som af hans længsel sigter til.

3. Thi, hvad for kjødet herlig blinker,
 Som blus og røg og damp forgaaer,
 En lyst, som hastig døer og stinker,
 En skat, som ingen med sig faer,
 En trøst, som er dog falsk i grunden,
 En riigdom, sielens fange-blok.
 Men den, som er med Gud forbunden,
 Har baade her og evig nok.

521

4. Thi hand, som sielens skat vil være,
 Hand selv er idel kierlighed,

Nr. 264, J²-7. 2, 2: englerne] Englene J²-3.

Nr. 264. Oversættelse. Ein hertz das GOtt erkennen lernet, J. G. Wolf, Schr. s. 366. Brorsons gengivelse er adskillige steder ret fri. -- 1, 6-7: billedet er Brorsons. -- 2, 6: *kiendet* den syndige menneskenatur. -- 2, 7: jfr. Es. 44, 6; 48, 12; Joh. Ab. 1, 18; 2, 8; 22, 13. -- 3, 1: *blinker* skinner, vrider. -- 3, 3: Billedet er Brorsons. -- 3, 4: jfr. 1. Tim. 6, 7. -- 3, 6: en riigdom, det fængsler sjælen til denne verden; billedet er Brorsons.